

KDO WYDRŽÍ BYDLET S BOHY?

Maz Evansová

FRAGMENT

Kdo vydrží bydlet s bohy?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Maz Evansová
Kdo vydrží bydlet s bohy? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**KDO
WYDRŽÍ
BYDLET
S BOHY?**

Maz Evansová

FFRAGMENT

Pro mou Dilly

*Hrdinové nabývají mnoha různých podob a velikostí.
Ten můj je roztomilý a blondatý, a kdybych mu to
dovolila, jedl by k snídani čokoládu.
Miluji tě, můj milý Herkule.*

1. Útrapy smrtelníků

Výkřik se zařízl do svítání stejně ostře jako žiletka do toaletního papíru. Jako první na něj zareagoval Elliot Hooper, pokud se tedy zmatenému nesrozumitelnému zamumlání „csd’je“ dá říkat reakce.

Ještě než si plně uvědomil, kde je nebo jak se vůbec jmenuje, otrásl únorovým ránem další záupnění.

Elliot se v posteli posadil a podrbal se na hlavě. V zrcadle na stěně zahlédl koutkem oka svůj obraz. Jeho plavá kštice bývala pěkně neposlušná i v těch nejsvětlejších chvílkách a v tuhle hodinu nebohého dvanáctiletého ospalce napadlo, že vypadá jako stará záchodová ščetka. Rozespálý mozek mu napovídal, že se blíží ráno, ačkoli se to zdálo jen jako chvíle, co mámu už *kdovípo-kolikáté* uložil. Ani tahle noc nebyla dobrá. Poslední dobou nebyla dobrá skoro žádná.

Třetí zajechení ho už přimělo ke zdráhavé reakci.

Tentokrát to rozhodně nebyla jeho máma, její křik znal až příliš důvěrně. Že by na ně zaútočil démon smrti Thanatos? Ne, toho přece rozmačkal v Podsvětí. Elliot si s povzdechem uvědomil, že tohle bude asi třetí velký problém v jeho životě.

S nechutí se zvedl z postele. Školní uniformu měl už na sobě (proč by se převlékal do pyžama, když další den si stejně bude muset vzít na sebe totéž) a zamířil ke koupelně.

Dopotácel se k ní právě ve chvíli, kdy se k jejím dveřím přihnali (a v Hermově případě přiletěli) i jeho nesmrtelní řečtí spolubydlíci. Zeus, Athéna, Afrodita, Hefaistos a Hermes. Všechny je přivítal další srdcervoucí výkřik.

Elliot přitiskl ke dveřím do koupelny ucho.

„Co se to tu u třiceti žhavých blesků děje?“ zvolal Zeus.

„Nic vážného, nejspíš jen...“ spustil Elliot, ale to už ho dvě bohyně v plné zbroji a v plyšových trepkách přitiskly vši silou ke stěně a vytvořily kolem něj ochrannou bariéru.

„Ničeho se neboj, jsme tady,“ uklidňovala ho Athéna, bohyně moudrosti.

„Jsi v pohodě, Elly?“ zeptala se ho udýchaná Afrodita, bohyně lásky, a vytasila svou kuši.

„Nic mi není,“ vymáčkl ze sebe Elliot, jehož drtila tíha Athéni-na obřího stříbrného štítu.

Pokud Elliot nezpanikařil, pak jen proto, že život s rodinou starořeckých nesmrtelných s sebou přinášel mnohé dramatické okamžiky. Od té doby, co do jejich chlívků před třemi měsíci spadla Panna, souhvězdí Rady zvěrokruhu, už Elliot:

✍ osvobodil nešťastnou náhodou Thanata, démona smrti;

- ✎ vypůjčil si korunu britského impéria od královny Alžběty II.;
- ✎ nechal se málem vyloučit z brysmorské střední školy;
- ✎ naučil se klít v latině, starořečtině a v jazyce satyrů.

„Otevři!“ zaburácel Zeus a zabašil na koupelnové dveře. „Je to rozkaz!“

Ale dočkal se jen dalšího uší drásajícího kvílení.

Dal tedy pokyn Hefaistovi, božskému kováři.

„Tak vážení, všichni stranou!“ zvolal kovář a rozmáchl se velikou bronzovou sekerou. Na to, že to byl hrbáč vysoký asi jako devítiletý kluk, měl až překvapivou sílu. „Jde se dovnitř!“

„Počkejte! Proč prostě nezkusíte...“ ozval se znovu Elliot, ale to už se bronzová sekera zasekla do dveří, až z nich létaly třísky. „... kliku,“ dořekl a strčil do zbytků nezamčených dveří.

Bohové se s válečným pokřikem a vytasenými zbraněmi nahrnuli do koupelny a...

A našli tam Pannu, jak se s ručníkem na hlavě svíjí na podlaze.

„Co je, kotě?“ zeptal se Hermes hned poté, co vrhl obdivný pohled na svůj odraz v zrcadle.

„Už je to tu zas,“ zabručel Hefaistos.

„Co se ti stalo, drahoušku?“ nechápal Zeus a rychle schoval připravený blesk. „Takový rozruch jsem neslyšel od doby, co jsem se tehdy na Valentýna rozešel s harpyjí Henrietou.“

„Je to... je to hrůza,“ popotáhla Panna.

„Postihla tě nějaká kletba?“ zkusila Athéna.

„Nebo morová rána?“ hádala Afrodita.

„Nebo jde o tu tvoji ofinu?“ nadhodil Hermes. „Já tě varoval, kotě, ofiny jsou teď naprosto mimo...“

„Ne... jde... jde o...“ fňukala Panna a pomalu si sundala ručník z hlavy.

Bohům spadla čelist.

A Elliot jen zíral.

„Nechápu,“ hlesl, zklamáný, že Panně nenarostla třeba druhá hlava nebo sloní chobot. „Tak co je?“

„CO JE?!“ vypískla Panna a zatahala si za vlasy. „PODÍVEJ SE NA TO!“

Elliot poslechl. Ale pořád mu to nedocházelo.

„Kluci...“ utrousila tiše Athéna a Afrodita Pannu objala.

Elliot jen zmateně pokrčil rameny a podíval se na Herma.

„Nevidíš, kámo?“ zašeptal božský posel. „Její háro. Je totálně *hnědý*.“

„Copak takový není odjakživa?“ zeptal se Elliot.

„Teda, kámo...“ zasmál se Hermes a potřásl hlavou.

„Moje nádherné stříbrné vlasy!“ plakala Panna. „JSOU PRYČ!“

„No jo,“ došlo Elliotovi. Když se nad tím trochu zamyslel, musel uznat, že Panna vypadá malinko jinak.

„Obarvila sis je?“ zeptala se Afrodita a prsty prohrábla Panniny dlouhé lokny.

„Kotě, nikdy si vlasy nebarvi sama,“ poučil ji Hermes. „Já to jednou zkusil a skončil jsem s hlavou zelenou jak řeřicha.“

„Ani jsem se jich nedotkla,“ zaúpěla Panna. „Proč taky? Byly dokonalé! Takhle jsem se probudila! Co se to se mnou děje?“

Elliot si všiml, jak si Athéna s Afroditou vyměnily vážný pohled.

„Tvoje tělo se jen přizpůsobuje tomu, že je smrtelné,“ vysvětlila jí Athéna. „Vlastně ti to docela sluší...“

„SLUŠÍ?!“ vypískla Panna hlasem vysokým tak, že by klidně mohl zahájit fotbalový zápas. „Copak jste zapomněli, co je dneska za den? Mám *slyšení!*“

„Na to jsme nemohli zapomenout, vždyť o tom v jednom kuse meleš,“ zabručel Elliot a prodral se mezi ostatními ke svému zubnímu kartáčku. Nikdy nebyl ranní ptáče a pět hodin spánku mu na zvládnutí takové scény s nadhledem rozhodně nestačilo.

„Musíš se přestat takhle nervovat,“ utěšovala ji Athéna a povzbudivě jí stiskla rameno. „Pokud existuje nějaká spravedlnost, pak je dnešek dnem, kdy ti vrátí nesmrtelnost.“

„Poslouchej tady paní učitelku a ta kardié bude zase tvoje,“ zatrylkovala Afrodita a nastříkala se trochu parfémem. „Navíc je to jen slyšení. Rada zvěrokruhu ráda mává těmi svými pravidly, aby si připadala důležitá. Vem si třeba Štědrý den...“

„O Štědrém dnu se nezmiňujeme!“ zavrčel Zeus.

„Fefně tak,“ zamumlal Elliot s pusou plnou zubní pasty. „Tak fe uklidni. Uvidíš, fe o nif nejde.“

„Že o nic nejde?“ zavrčela Panna výhrůžně.

Všichni instinktivně o krok couvli.

„Jujda,“ zašeptal Hermes. „Máme tu další hysterák.“

„ŽE O NIC NEJDE?!“ rozkřikla se Panna. „Už celé týdny musím žít jako smrtelnice! Trpět hladem, únavou a každíčkou otravnou emocií a k tomu ještě tou toxickou reakcí v kalhotách, kdykoli se jen podívám na fazole! Je to ponižující, nefér a ÚPLNĚ ŠÍLENÝ!“

Elliot vyplivl pastu do umyvadla. „Tak to bych se asi neměl zmiňovat o tom bedaru, co se ti dělá na bradě?“

„Cože? Ááááá!“ zaječela Panna, vytrhla se Athéně ze sevření a vrhla se na Elliota s nejbližší zbraní, která byla po ruce a již byla shodou okolností obří růžová mycí houba.

Bohové měli co dělat, aby Elliota ubránili. Afrodita chytila rozdivočelou Pannu, aby ji Hermes mohl odzbrojit, zatímco Athéna spolu s Diem popadli Elliota v podpaží a odtáhli ho do bezpečí. Panna byla zlostí tak rozpálená, že by mohla smažit vajíčka pouhým dotekem.

„... a pak si to upeč a UDUS SE TÍM!“ vřeštěla.

„Už jsi zaléval, Elly?“ ozval se za jejich zády najednou rozrušený hlas.

Když se Elliot otočil, spatřil svou mámu, Josii. Stála v rozlámáných dveřích, zmatená a vyděšená. Taková byla poslední dobou pořád. Snažil se nemyslet na svou veselou a chytrou mámu, která dřív cestou ze školy domů válela sudy. Za poslední rok se tak změnila. Všechno se změnilo.

„Elly?“ ozvala se znovu. „Musíš zalévat. Víš, jaký umí děda být, když jde o rajčata. Tak nezapomněl jsi na to?“

„Ne, mami,“ ujistil ji Elliot. Poslední dobou dával před nepříjemnou pravdou přednost jednoduchým lžím. Ačkoli už si nebyl jistý, jestli máma jedno nebo druhé ještě chápe.

Josie se za posledních pár týdnů dost změnila, a vůbec ne k lepšímu. Jen stěží si pamatovala poslední události, její nálady začaly být nepředvídatelné a často měla potíže najít správná slova, aby se vyjádřila.

Elliot ten vážný hlas, který mu zněl v hlavě, ignoroval.

Zhoršuje se. A rychle, šeptal mu.

„Hodný kluk,“ oddechla si Josie. „Děda bude... co se to tu stalo?“

„Nic, co by stálo za starosti, Josie. Děti jsou prostě děti,“ řekla rychle Athéna a diskrétně otočila křehkou postavu Josie Hooperové od rozsekaných dveří. „Co kdybych udělala k snídani vajíčka?“

Josie se Athéně vytrhla a chytila za ruku Elliota. „Elly se o to postará, díky,“ odpověděla ostražitě.

Elliot si povzdechl. Bohové se snažili s péčí o Josii pomáhat, ale ona se čím dál častěji nechávala ukládat nebo mýt výhradně od Elliota a jedla také jen to, co uvařil Elliot. Bylo to únavné, ale on se v duchu přesvědčoval, že mu to nevadí.

Ale vadí, ozval se mu v hlavě ten temný hlas.

„Tak zatím půjdeme dolů a prostřeme stůl,“ navrhla Athéna a vrhla po Elliotovi omluvný pohled.

„Tak dobře,“ souhlasila Josie nejistě. „Už jsi zaléval?“

Elliot sledoval, jak Athéna opatrně vede Josii dolů ze schodů. Bude mít dneska dobrý den? napadlo ho. Bude poznávat místa a lidi? Zůstane veselá a klidná? Nebo bude mít špatný den a bude zmatená nebo vznětlivá nebo posedlá nějakou drobností nebo si nevzpomene na něco, o čem spolu teprve před chvílí mluvili? Nezbývalo než doufat, že bude mít dobrý den. To už se ale nějakou dobu nestalo. Ani dobrou noc už dlouho neměli.

Afrodita se usmála a štípla Elliota do tváře tak, že by ho to naštvalo, kdyby nebyla překrásnou bohyní lásky. Pak se rozhlédl po vši té spoušti.

„Sorry, kámo,“ omluvil se Hermes. „Jsme prostě trochu přecitlivělí. Chápeš, dyť máme vlastně totálního zaracha už od Štědrého dne...“

„O Štědrém dnu se tady NEZMIŇUJEME!“ zařval Zeus.

„No jo. Radši bych se měl jít pustit do tý snídaně...“

„Snídaně!“ vyhrkla Panna, okamžitě se rozveselila a vrhla dolů. „Skvěle. Mám hlad jako vlk. Hned potom si zajdu pro svou nesmrtelnost, sladím si všechny ponožky do párů a konečně

odhalím záhadu dělení se zbytkem!“ To už seskakovala ze spodního schodu. „Tohle bude super funkční den!“

Elliot obrátil oči v sloup a vydal se zvolna za ní. Holky jsou fakt neuvěřitelně divný.

2. Poštovní úder

Vzdělávání smrtelníků je vysoce nefunkční,“ oznámila všem zanedlouho Panna v kuchyni.

„To mi povídej,“ zívł Elliot, vhodil do vroucí vody v hrnci dvě vajíčka a nastavil si na hodinkách minutku.

Hefaistos byl tak hodný, že mu opravil a vylepšil hodinky po otci, které mu minulý rok rozbil ten létající vlak. Jednou z jejich nejužitečnějších nových funkcí byl budík upozorňující na dokonale připravená vajíčka. Ačkoli Elliot se už těšil, až bude moct vyzkoušet třeba funkci „řízený výbuch“. Neubráníl se letmému pohledu na Kámen země, obří diamant, jeden z Kamenů chaosu, který měl v hodinkách schovaný. Zeus ho varoval, že kámen nesmí nikdy použit. A navíc ještě musí najít Kámen vzduchu, vody a ohně, chce-li porazit Thanata. Ale pomstychtivý démon smrti bude muset počkat. Elliot byl právě teď příliš unavený na to, aby zachraňoval svět.

Zívl a poohlédł se v kuchyni po bezedné brašně, kterou mu Hermes daroval k Vánocům. Našel ji na židli a vysypal její obsah na kuchyňský stůl. Objevila se hromádka předmětů odkazujících na jeho normální (i ne zas tak normální) život. Královnina koruna britského impéria, učebnice matematiky, perla splněných přání, nějaké krámy, Diova blesky střílející propiska (kterou nepoužil od té nehody ve školní chemické laboratoři), další krámy, Hypnova kouzelná trumpetka, tři víčka od pera, dvě pera (každé jiné) a konečně Afroditina krabička elixírů.

Nedočkavě ji otevřel. *Lehtací lektvar, Prdy pro páprdy, Ranní antirozcuch...* No sláva, *Energie do žil*. Pořádně si z něj přihnul a hned se cítil daleko líp.

„Vždyť jsme se sotva vrátili do školy po vánočních prázdninách,“ pokračovala Panna, „a už nás zas čeká týden volna.“

„Bezva, co?“ zakřenil se Elliot, povzbuzený dávkou lektvaru a představou jarních prázdnin, které začínaly odpoledne.

„Já ten tvůj odpor ke škole prostě nechápu,“ zakroutila Panna hlavou. „Smrtelníci bez vzdělání většinou musejí snášet nezaměstnanost a celodenní zírání na televizi.“

„To mi zní celkem dobře,“ zahihňal se Elliot.

„To tedy nezní!“ zavrčela Panna. „Mohlo by to mít katastrofické následky. Mohl bys skončit...“

„Uklidni se,“ povzdychl si Elliot. „To byl jenom vtip.“

„Tomuhle vtipkování vůbec nerozumím,“ zamračila se Panna. „Vyjadřovat se rovnou jasně je přece daleko efektivnější.“

„Ale není to taková sranda,“ usmál se Elliot. „Ťuky ťuk.“

„Kdo je?“

„Bolí, bolí.“

„Co konkrétně tě bolí?“ zeptala se Panna. „Statisticky vzato tě může bolet úplně cokoli.“

„Bolí mě ruka od tukaní!“

Elliot se uchichtl. Panna ne.

„Aha. A podíval se ti na to už doktor?“

„Ty jsi fakt divná,“ zabručel Elliot, a když mu zazvonily hodinky, vrátil se k přípravě snídaně.

Vtom vpadla do kuchyně zmateně vypadající Josie. Vjela si rukou do vlasů. „Už jsi zaléval?“ zeptala se rychle. „Nesmíme dědu naštvat.“

Elliot si povzdychl. Takhle by to mohlo jít dokola ještě hodiny. Máma bude donekonečna opakovat jednu jedinou otázku. Bez ohledu na to, jak moc se jí snažil ujišťovat, bývala Josie v takové dny čím dál urputnější a zapomínala odpověď na otázku, kterou položila třeba jen před minutou. Bylo hrozné se na to dívat.

A taky trochu otravné, ozval se ten temný hlas v jeho hlavě.

„Zaléval jsem hned ráno,“ odpověděl Elliot s předstíraným úsměvem a položil před ni vajíčka. „Dobrou chuť.“

„Jé, moje oblíbené,“ zaradovala se Josie a na nějaké zalévání ihned zapoměla.

Vtom se zvenčí ozval cyklistický zvonek, který ohlašoval příjezd poštáka. Elliot se ihned rozběhl ke dveřím spolu s tím už dobře známým pocitem viny, že je vděčný za jakoukoli příležitost k bytí jen krátkému úniku. Venku na něj čekalo svěží únorové ráno.

„Jak se vede, pane Hoopere?“ pozdravil ho pošták.

„Dobré ráno, Regi,“ řekl Elliot a otevřel kouzelnou branku, která chránila jejich farmu. „Jak se máte?“

Reg Hyatt dělal místního poštáka už odjakživa. Nejraději ze všeho trávil čas tím, že všem z vesnice Little Motbury vykládal,

jakou zásadní roli hraje v jeho práci zachování mlčenlivosti. A jeho druhou nejoblíbenější zábavou bylo šířit o všech obyvatelích v Little Motbury klepy.

„Celkem dobře,“ odpověděl Reg. „Rozhodně líp než paní Moppettová z našeho krámu. Právě jsem jí doručil dopis od rozvodového právníka jejího muže.“

„Nevěděl jsem, že se rozvádí,“ poznamenal Elliot účastně.

„No to ona taky ne,“ prozradil mu Reg. „Ale pamatujte si, ode mě to nemáte...“ připomněl Elliotovi a předal mu poštu. „Tak se tu mějte a pozdravujte mámu,“ rozloučil se a rozjel se po cestě zase dál.

Elliot se pomalu vydal zpátky do kuchyně. Cestou stihl projít obvyklou hromádku účtů a reklamních letáčků.

„Možná by příště mohl předem zavolat,“ poznamenala Panna zamysleně. „Pak bychom mohli zajistit, aby tam někdo už rovnou stál a otevřel mu, takže bys mu nemusel chodit otvírat ty a třeba by tě ta ruka přestala bolet.“

Ale Elliot na to nic neřekl. Zaujala ho totiž jedna neobvyklá obálka.

„Mami? Máš tady nějaký dopis.“

Než jí ho podal, ještě si prohlédl rukou psanou adresu. To znamenalo, že nejde o výpis z banky ani žádný účet, ale o něco osobního. Kdo by mohl jeho mámě psát? Sledoval, jak ho Josie otevírá a začíná číst...

„Elliot, tak Elliot!“ ozvala se Panna netrpělivě. „Máš plně funkční sluch? Dost o tom pochybuju, vzhledem k tomu množství špíny, která se ti hromadí mezi ušima.“

„Aspoň mezi nima vůbec něco mám,“ poznamenal Elliot. „Ty jsi taková...“

„Zamkněte dveře!“ vykřikla najednou zničehonic Josie a vyskočila i s dopisem od stolu.

„Mami?“

„Kde jsou klíče?“ vyhrkla a rozběhla se s panickým výrazem ve tváři ke dveřím. „Musíme zamknout!“

Elliot a Panna si vyměnili zaražený pohled, zatímco Josie začala lítat po kuchyni a hledat klíče.

„TAK MI PŘECE POMOZTE!“ vypískla.

„Mami, co se děje?“ nechápal Elliot. Často ji rozrušila nějaká maličkost, ale takhle vyděšenou ji Elliot ještě neviděl.

„Je vám dobře, mámo Josie?“ zeptala se Panna.

Elliot vytáhl z kapsy kabátu svoje klíče. „Na, tady jsou.“

„Zamkni!“ vydechla Josie. „Jdi hned zamknout!“

„Tak jo, dobře,“ řekl Elliot a zamkl kuchyňské dveře. „Je zamčeno. Všechno je dobrý, mami.“

„Výborně, výborně. Musíme je nechat zamčené,“ prohlásila Josie a pro jistotu zkusila zatahat za kliku, aby se ujistila. „Musíme zůstat v bezpečí.“

„Od koho je ten dopis?“ chtěl vědět Elliot a pokusil se jí ho vzít. „Ukaž...“

„Nesmíš z domu ani na krok!“ rozkřikla se Josie a přitiskla si dopis na hrud'. „Musíš zůstat uvnitř! Už napořád! Rozumíš mi, Eliote?“

„Ale mami, nemůžu tu přece zůstat navěky!“ rozesmál se Elliot. „Musím chodit do školy...“

„UDĚLÁŠ, CO JSEM ŘEKLA!“ zařvala Josie tak hlasitě, až to s Elliotem trhlo. Skoro nikdy na něj nekřičela. „ZŮSTANEŠ DOMA!“

Nastala chvíle bolestného ticha.

„Mámo Josie,“ ozvala se Panna tiše, „vaše snídaně bude brzy nefunkční. Tvoje taky, Eliote.“

Ale Elliota nějaká snídaně vůbec nezajímala. Dobře si pamatoval, co se stalo, když jako malý kluk nechtěl jít ráno do školy. Josie mu tehdy pohrozila, že ho tam klidně donese v pyžamu.

Josie se pak vrátila ke stolu. Dopis už měla zmuchlaný v kapse a zapomněla na něj. Elliot s Pannou se na sebe podívali. Co se to právě stalo?

Vtom někdo začal z druhé strany dveří lomcovat klikou.

„Éčko! Páčko! Kámo! Kotě!“ volal Hermes. „Pegas začíná bejt pěkně nervní. Že prej doprava ve vzduchu bude jedna velká noční můra, pokud se vy dva...“

Elliot odemkl, aniž by spustil oči z mámy, která si v tu chvíli spokojeně pochutnávala na vajíčkách.

„Brý ráno, Hupřinko!“ pozdravil ji Hermes. „Dneska ti to sekne, kotě!“

Josie se na Herma usmála. Vždycky jí dokázal vykouzlit úsměv na rtech.

Athéna vešla do kuchyně a položila Elliotovi ruku na rameno. „Já s ní zůstanu,“ nabídla se „Ty jdi a buď korunní svědek, Panna tě potřebuje.“

„Bylo by daleko lepší, kdybys mohl jít ty,“ zavolala Panna venku na Dia. „Myslím, že na Štědrý den...“

„O ŠTĚDRÉM DNU SE NEZMIŇUJEME!“ zaburácel Zeus tak hlasitě, až se zatřásla zem. Ihned zahanbeně zrudl. „Chci říct...“ zamumlal, „že nás přece nepotřebuješ. Máš Themis. Ta je naprostý eso. Zařídila mých posledních sedmnáct rozvodů. Je fakt třída. Tak hodně štěstí, děvče.“

„Tobě taky, Elly,“ dodala Afrodita. „Natřete jim to.“

„Rád bych se jakkoli přidal k všeobecnému povzbuzování,“ odfrkl si Pegas, „zdá se, že jsem zapomněl svoje roztleskávací pom-pomy v druhém sedle. Nicméně pokud si přejete dojet na to slyšení ještě před vynesením rozsudku, doporučoval bych vám vyrazit hned.“

„A zavřete tu zpropadenou branku!“ křikl na ně ještě z druhé strany výběhu Hefaistos.

„Tak jedem!“ zavelela Panna, popadla svůj kabát a vyběhla ven.

„Ničeho se nebojte, děti,“ uklidňoval je ještě Zeus. „Za půl hodinky jste tu jako na koni, v klídku se stiháte vrátit na čaj. Čus bus!“

Elliot se ještě ohlédl na mámu. Spokojeně jedla a četla si při tom noviny. Co by za to před rokem dal, kdyby mu zakázala chodit do školy.

Ale jak Elliot Hooper rychle zjišťoval, za jeden rok se toho může spousta změnit.

3. Pokus a omyl

Za tři hodiny a čtyřicet sedm minut nebylo po domově nebo po šálku čaje ani stopy. Panna se rozhodně necítila plně funkčně. Sklíčeně se dívala ven z okna na ten ráj, kterému dřív říkala domov. Přitom v Elysiu zažila tolik hezkých chvil. Nejmíň tři.

Interiér skleněné pyramidy, ve které se nacházela zasedací místnost Rady, uspořádali u příležitosti slyšení jako soudní síň. Červené pohovky znamení zvěrokruhu tvořily půlkruh okolo zlatého stolu a stály přímo proti lavici, na níž seděla Panna. Na stolku s důkazním materiálem mezi nimi ležela Pannina křišťálová kardia, srdce uprostřed plamene, která ji činila nesmrtelnou. Získá ji ještě někdy zpět?

„Čímž můžeme uzavřít svědectví popisující události v čase mezi 17.01 a 17.04,“ zívá si Vodnář, který Radě předsedá v únoru. „Kdo je na radě v 17.05?“

„Kde je Themis?“ sykla Panna na Elliota, který seděl na galerii poblíž. Její právnička ještě nedorazila. „Jako smrtelnice mám předpokládanou délku života jen 81,2 roku...“

„... a údajně pak v 17 hodin, pět minut a 23 vteřin Panna, *mladší* konstelace, opustila Elysium s lahvičkou ambrózie určité vězni číslo čtyřicet dva. Bez dovolení, bez příslušné dokumentace a rovněž i bez toho, že by komukoli sdělila, kde se nacházejí ořezávátka na tužky, se o vlastní vůli vydala na planetu Zemi, načež porušila celou řadu pravidel Rady,“ pronesl Kozoroh, poloviční kozel, a vzápětí se pustil do žvýkání svých poznámek.

Panna už toho slyšela dost. Měla pravdu, stejně jako ve všem. Jen potřebovala trochu pomoci, aby to všichni pochopili.

„Podívejte, kdybyste mi to dovolili vysvětlit...“ vyhrkla.

Vtom se rozletěly dveře do síně a v nich se objevila záplava zlaté látky. „To nebude třeba!“ zahlaholil triumfální hlas. „Veškeré důkazy, které potřebujeme, mám přímo tady!“

„Themis!“ zaradovala se Panna. Bohyně spravedlnosti se prohnala soudní síní a mávala při tom jakýmsi kusem pergamenu. Panna se s nadějí zahleděla na svou kardií. Skoro cítila, jak už jí zase visí kolem krku.

„Omlouvám se za zpoždění,“ špitla Themis, když kolem ní procházela. „Trochu jsem se zdržela. To bylo naposledy, co jsem souhlasila, že budu obhajovat slepici. Nebo vejce. Vždycky zapoměnu, kdo z nich byl první. Takže... tahle obhajoba je ušitá ještě těsněji než Neptunovy plavky.“

Themis si chvilku upravovala zlatý talár a vlnitou paruku. Panna si uvědomila, že vlastně ani nejde o paruku, ale o její vlastní vlasy.

„Celý tenhle proces je fraška!“ zvolala Themis a předstoupila před zlatý stolec. „Tento kus pergamenu dokazuje, že moje klientka je nevinná!“

Panna se snažila ubránit namyšlenému úšklebku, ale nepovedlo se jí to.

„Dokazuje nejen to, že žádný zločin nespáchala,“ pokračovala dál Themis, přičemž pomalu prošla kolem všech členů Rady, „ale i to, že je skutečně na koťátka velmi hodná a že stále ještě čeká na slíbený vyšívání skautský odznak.“

„Ukažte to sem!“ zamračil se Rak a jedním klepetem vyškubl Themis pergamen. „O čem to tu vůbec mluvíte? Tohle nemá s Pannou nic společného. Vždyť je to recept na krevetové rizoto s extra porcí chilli!“

„Aha,“ vyhrkla Themis. Blíženci se papíru zmocnili, roztrhli ho na dva kusy, zmuchlali do kuličky a hodili Kozorohovi do otevřené tlamy. „Tak to vysvětluje *Případ explodující zadnice...* Ale moje klientka to stejně neudělala!“

S těmi slovy popošla Themis až k Panně.

„Připomeňte mi, co že jste to vlastně provedla,“ zašeptala. „Otevřela jste Pandořinu skříňku? Ne... tak jste dala smrtelníkům oheň? Aha, no jistě, takže jste ho sama užívala a NELEGÁLNĚ prodávala?“

„Ale ne, ona pustila na svobodu Thanata,“ povzdychl si kentaur Střelec. „Údajně. Rada popírá, že by o tomto incidentu cokoliv věděla.“

„Á, samozřejmě!“ zvolala Themis. „Má klientka prohlašuje, že je nevinná ve všech bodech obžaloby!“

„Obžaloba má pouze jediný bod,“ zívł Lev a přidal si na vysokou věž z kostek cukru další dílek.

„Pak je nevinná i v těch bodech, o kterých nevíte!“ prohlásila bohyně spravedlnosti. Panna si zkusmo spočítala pravděpodobnost, že teď svou kardii získá zpět. Jak by řekl Elliot, rovnala se absolutní nule.

„Možná byste ráda předvolala nějakého svědka?“ zamečel Kozoroh.

„Samozřejmě. Mám to jméno na jazyku,“ usmála se Themis. „Jakže se jmenuje?“

„Elliot,“ odkašlala si Panna. „Elliot Hooper.“

„No jistě,“ zvolala Themis. „Předvolávám...“

„*Elliota Hoopera*,“ zašeptala Panna hlasitěji.

„... pana...“ tápala Themis a naklonila se k Panně tak blízko, že jí někdejší konstelace viděla přímo do ušní dírky.

„E-L-L-I-O-T-A H-O-O-P-E-R-A,“ zasyčela Panna.

„Díky,“ špitla Themis a mrkla na ni. „Obhajoba předvolává na lavici svědků... pana... EMBRYOTA HUPLA!“

V tu chvíli se ve ztichlém sále ozvala dutá rána... – Panna praštila hlavou o stůl.

Uprostřed skleněné pyramidy pak stanul Elliot. *Dám to*, vyslovil nehlasně a mrkl na Pannu. Nezbyvalo jí než doufat, že tím myslel, že všechno odříká tak, jak ho to naučila, a ne že se bude chovat jako někdo s psychiatrickou diagnózou.

„Dobrý den, pane Hoopere,“ pozdravil ho Vodnář s úlisným úsměvem na rtech.

„Nazdar,“ odpověděl Elliot, přičemž si rukama šmátral v kapsách.

Panna si už všimla, že smrtelní kluci to dělají dost často. Přišlo jí to divné.

„Pane Hoopere, co kdybyste nám popsal, k čemu došlo. Vašimi vlastními slovy,“ požádal ho Štír.

„Námitka!“ vypískla Themis. „To je můj svědek, takže otázky mu budu klást já!“

Štír zvedl ústupně klepeta, jako by chtěl říct *beze všeho*, a Themis si odkašlala.

„Pane Hoopere,“ zvolala mocným hlasem. „Co kdybyste nám popsali, k čemu došlo? Vašimi vlastními slovy.“

„No... jistě,“ hlesl Elliot. „Stalo se to nějak takhle. Panna se nám zřítíla do chlíva přímo do hromady hnoje. Myslel jsem si o ní, že je blázen. To si vlastně myslím pořád. Tak jsem ji zavedl k nám domů, abych našel její rodiče. Ale ona pořád dokola opakovala, že je souhvězdí, což mi přišlo naprosto šílený. Taky jsem jí to nevěřil, dokud nezmizela pod vodou na strašně dlouhou dobu. No a pak chtěla dostat tuhle lahvičku ambrózie k nějakému tajnému vězni, kterej, jak se ukázalo, byl ve skutečnosti Thanatos. Divný, co? Takže jsme šli k monumentu Stonehenge a já už chtěl zmizet, jenže mě začal honit ten tlustej hlídač a já s Pannou skončil pod tím Patním kamenem. Ale za to všechno mohl Thanatos. Zmanipuloval mě jako nějakej rytíř Jedi a já mu uvěřil, což byla trochu moje chyba. Chtěl Pannu roztrhat na kousky, tak jsem mu řekl, že mu nedám tu ambrózii, tak se mě pokusil zabít, ale nevyšlo mu to a Panna nás z té jeskyně vystřelila v tý svý hvězdný kouli...“

„To je souhvězdí!“ sykla Panna.

„Jasně, to je ono,“ přikývl Elliot. „A pak jsme se vrátili sem a vy jste jí řekli, že už nesmí používat svou moc. Pak jsme našli Kámen země, pak jsem šel za Thanatem, pak se znova proměnila v tu hvězdnou k... v to souhvězdí, aby mě dostala zpátky domů, pak jsem se znova probral, pak jste z ní udělali smrtelnici a teď chce ona zpátky svoji kardii.“

V sále znovu zavládlo ticho, jak všichni nevěřicně hleděli na Elliota. Panna si jasně pamatovala, že Elliotovi řekla, co má a co nemá říkat. Elliot to zjevně zapomněl.

„To je v podstatě celý,“ dodal tiše Elliot.

„Vskutku?“ zvedla obočí Ryba, když si to konečně dala dohromady. „A kde je Thanatos teď? Ne že by kdy někde byl. O tom Rada nic neví.“

„Trčí pod hromadou stalaktitů v Jeskyni spánku a smrti. Ale je jenom otázkou času, než...“

„Jak příhodné,“ povzdychl si Býk. „Takže pravda je...“

„VY SE S PRAVDOU NEDOKÁŽETE VYROVNAT!“ zajela Themis a uhodila rukou do stolu tak silně, že se Lvova věž z kostek cukru rozsypala. Pak se znovu naklonila k Panně. „Připomeňte mi, jaká že je vlastně pravda?“

„Pravda je,“ obrátil Elliot oči v sloup, „že kdybych Pannu nechal dělat její práci, nic z toho by se nestalo.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Vodnář.

Elliot si s těžkým srdcem povzdechl. Vypadalo to, jako by měl v puse něco hodně, hodně nechutného. Panna se domnívala, že pozřel obsah svých nozder. Už zase.

„Chci tím říct,“ hlesl Elliot nakonec, „že to všechno byla moje chyba.“

Panna cítila, jak jí tělo zaplavuje její oblíbený pocit.

Měla pravdu.

To přece musí celou situaci změnit! Podívala se na členy Rady s nadějí v oku.

„Tak to potom celou situaci mění!“ usmál se Vodnář. „Víte, co to znamená?“

Panna už se nemohla dočkat.

„To znamená,“ nadechl se Vodnář, „že to není *naše* chyba. TŘI-KRÁT HURÁ!“

S tím zvoláním vyskočili všichni členové Rady ze svých pohovek, proměnili se v souhvězdí a začali vesele křepčit po soudní síni.

„Není to naše chyba!“ jásal Střelec, poté co se znovu proměnil v kentaura a uvelebil se na své pohovce. „Páni. To se nestalo už od roku 1352. Tohle je bezva den!“

„Skvěle!“ zaradovala se Themis a na odchodu přijala od Vodnáře oslavný jarní závitok. „Takže moje práce tady je u konce. Pošlu vám účet...“

„Ehm, Themis! Themis, promiňte!“ zavolala na ni přes všechen ten ruch Panna. „A co moje kardié?“

„Ach, ta,“ odkašlal si Vodnář a nastolil v síni znovu pořádek. „Nepopíráš, že jsi porušila pravidla Rady a že jsi podnikla cestu na planetu Zemi bez příslušného pověření?“

„To ne, ale...“

„Nepopíráš, že jsi zjevila svou nesmrtelnost smrtelníkovi, což je v přímém rozporu s kodexem tvého zaměstnání?“ ozval se Štír.

„Tak fajn, to jsem neměla dělat...“

„Ani nepopíráš, že ses proměnila v souhvězdí v přímém rozporu s nařízením této Rady?“ dodal Rak.

„To byla nešťastná souhra náhod, ale jak už tady Elliot říkal, za většinu z toho mohl on,“ hlesla Panna zoufale. „Prosím, prosím, dejte mi ještě jednu šanci.“

Členové Rady se na sebe pochybovačně podívali.

„Lituji, Panno,“ řekl pak Vodnář vážně. „Nepředložila jsi nám žádný přesvědčivý důkaz, na jehož základě bychom ti tvou kardií měli vrátit...“

„Ale... já...“ zaúpěla Panna zničeně.

„Takže pokud už nic dalšího nemáš, prohlašuji, že obžalovaná je v...“

„Prosím!“ škemrala Panna a zvedla k Vodnáři sepjaté ruce. „Já takhle nemůžu žít! Smrtníci jsou tak iracionální stvoření! Jsou nepředvídatelní! Rostou jim chlupy v podpaží! To si přece nezasloužím?“

Členové Rady se netvářili zrovna přesvědčeně. Panna vrhla na Elliota bezmocný pohled s nadějí, že její tichá prosba, aby něco řekl, se dostala i skrz tu špínu v jeho uších.

Smrtník jen protočil panenky a tiše si říhl. Ale nakonec se zvedl a znovu se obrátil k Radě.

„Podívejte,“ začal. „Krom toho, že vážně potřebuju, abyste si ji vzali zpátky, protože je to fakt příšerná osina v zadku, což myslím vážně – no řekněte, jak dlouhou dobu potřebuje normální člověk strávit ve sprše –, tak není úplně fér trestat ji za to, že... že mě zachránila. Thanatos mě málem zabil. A pokud se mu podaří uprchnout a dostane se ke Kamenům chaosu, zabije ještě velkou spoustu lidí. Panna není ta zlá. To Thanatos. Riskovala úplně všechno, aby mi zachránila život. Vlastně bych řekl, že když se na to podíváte z úhlu, kterej mě celkem dost vytáčí, tak zjistíte, že Panna je vlastně hrdina.“

Vodnář zvedl obočí. „Tak hrdina, říkáš? Zajímavé...“

Panna se na Elliota vděčně usmála. Zdálo se, že Elliot její poděkování dokonce s nevolí přijal. Aspoň to zkusil. A ona přece vždycky může začít s výčtem toho všeho, co pokazil.

Členové Rady se shlukli dohromady a začali si mezi sebou vzrušeně šeptat.

„Nuže dobrá,“ pronesl Vodnář konečně, když se všichni vrátili

zpět na svá místa. „Umožníme ti pokusit se získat tvou kardií zpět, Panno.“

„Joooooooo!“ vypískla Panna. „Udělám cokoli, jen si řekněte. Seřadím Rakovu sbírku cedéček s klasickou hudbou podle abecedy. Nebo zastřihnu Štírovi ty přerostlé nehty na nohou. Budu prát Býkovi spodní prádlo i po mexických večerech. Udělám cokoli, cokoli...“

„Tvůj trest by měl odpovídat zločinu,“ podotkl Vodnář. „Ten chlapec má pravdu. Tvá lehkomyšlnost *mohla* dostat lidstvo do velkého nebezpečí.“

„Ne že bychom o tom něco věděli,“ připomněl Lev.

„*Pokud* je celá Země skutečně ohrožena, pak budou smrtelníci potřebovat někoho, kdo bude ochoten podstoupit nemyslitelná nebezpečí, aby je ochránil. Budou potřebovat někoho, kdo povede boj proti zlu. Někoho, kdo se nebude bát riskovat vlastní kůží, aby zajistil, že jejich rasa přežije. Pokud chceš zpět svou kardií, musíš dát smrtelníkům právě takového hrdinu,“ rozhodl Vodnář.

„Žádný problém,“ usmála se Panna sebejistě. „Kdo by to měl být?“

„Přece ty,“ odpověděl Vodnář jako by nic.

„Já!?“ vyjekla Panna. „Jak to mám asi udělat?“

„Obávám se, že to spadá pod nařízení 7408c: Tvůj problém,“ řekl Vodnář a uhodil do stolu svým zlatým kladívkem. „Dokaž, že jsi hrdina, nebo se můžeš se svou kardií rozloučit. Jednání se odročuje.“

4. K tomu dopisu

V průběhu soužití s Pannou a s bohy na farmě se Elliot naučil čekat nečekané. Za posledních pár měsíců zpíval po požití cereálií k snídani operní árie, jeho ponožky na tělocvik byly obětovány při jednom grilování, aby zajistily dobrou úrodu, a spodní záchod obsadily gorgony s žádostí o azyl.

Přesto by ho ani ve snu nenapadlo, že když dosednou s Pegasem a Pannou doma na zem, uvidí krále všech bohů házet přes koňský výběh starý rezavý traktor.

„Áááááááá!“ soptil Zeus, zatímco jim traktor přeletěl nad hlavami.

„To bude asi tím, že je pátek,“ povzdychl si Pegas a odklusal směrem ke stáji.

„A ODTĚD UŽ SEM NIKDY NELEZ!“ zařval Zeus, nasupečně odkráčel zpět do domu a protáhl se okolo lehce povědomé postavy stojící ve dveřích. Elliot ji předtím viděl jen jednou.

Ta dáma (Elliot měl instinktivně pocit, že by se jí tak mělo říkat) se zhluboka nadechla, zvedla alabastrově bílou ruku k hlavě a uhladila si pramínek neposlušných vlasů do jinak bezchybného tmavého drdolu. Pak zaměřila svůj chladný pohled na Pannu a na Elliota.

„Zdravím vás, děti,“ pronesla hlasem ostrým jako křišťálová dýka. „Ráda vás opět vidím.“

„Vaše Veličenstvo,“ řekla Panna a dotkla se pravou rukou levého ramene na pozdrav. „Jaká nečekaná čest. Neviděli jsme vás už od...“

„Od Štědrého dne,“ dořekla za ni Héra.

Elliot se s královnou bohů, Diovou exmanželkou, setkal zatím jen krátce, když tehdy o Vánocích zaklepala na dveře. Nicméně v něm zanechala hluboký dojem.

„Čemu vděčíme za to potěšení?“ zeptala se Panna.

„Chtěla jsem se zastavit už dřív, ale má funkce vrchní vyšetřovatelky chování nesmrtelných mě dost zaměstnává,“ odtušila Héra důležitě. „Jen tenhle týden způsobily bakchantky rozruch během jejich fotbalového turné a co se Silenovy rozlučky se svobodou týče...“

„Ty jsi tady ještě?“ zaburácel z kuchyňského okna Zeus. Ve zdvižené ruce třímal blesk. „Říkal jsem přece, že máš VYPADNOUT!“

„Rodinná shledání bývají vždycky tak milá,“ pousmála se Héra a jedním ladným krokem se vyhnula blesku, který jí přistál u nohou. „Pokoušela jsem se tohle doručit našim vězňům... tedy spíš těm osobám *v podmínce...*“ pokračovala a podala Panně malou zlatou krabičku. „Ale mám s tím jisté obtíže. Byla bys tak laskavá a předala jim to? A mohla bys taky Diovi a jeho dětem připome-

nout, že mají výslovný zákaz opouštět tuto Rodinnou farmu Hooperových, dokud nebudou jejich případy náležitě přezkoumány? Abych jim s tím pomohla, deaktivuji tímto veškeré jejich dopravní prostředky.“

No bezva, pomyslel si Elliot. Bohové měli zaracha už od Štědrého dne a začínali z toho šilet. Teď budou ještě šílenější.

„Héro, láska!“ zvolal Hermes, slétl dolů ze střechy kůlny a políbil bohyni ruku. „Dneska mě rozpaluješ víc než tacos v Tartaru, beze randy.“

„Okouzlující jako vždycky, Herme,“ odvětila Héra, která prohrála souboj sama se sebou a neubránila se rozpačitému úsměvu. „Byl bys tak hodný a přivedl mi sem Pegase? Rada se ho rozhodla poslat na seminář o organizaci času. Nejvyšší čas, aby už vyrazil, má to víc než den cesty daleko.“

„Pro tebe cokoli, kotě,“ mrkl na ni lišácky Hermes.

„Díky. Tvůj postoj k podmínce mě naprosto ohromil. Takže považuj veškerá omezení týkající se tvého pohybu za zrušená. Můžeš kdykoli odejít.“

„To jenom dokazuje, že jsi jedna velká, prvotřídně autoritativní, sladká mrcha. Pecka!“

„Promiňte, ehm, madam,“ osmělil se Elliot, „ale kdy myslíte, že odsud budou moct odejít i ostatní?“

„Až se jejich probační úředník dostatečně ujistí, že hned zas nezačnou létat kolem Země, krást korunovační klenoty, létat příměstskými vlaky nebo bojovat s královskou stráží,“ usmála se Héra škodolibě. „Zpráva bude v úplném znění odeslána Radě znamení zvěrokruhu, která následně rozhodne, jak pokračovat dál. Do té doby mají domácí, nebo spíš farmářské vězení.“

„A kdo je jejich probační úředník?“ zeptala se Panna.

„No,“ usmála se Héra spokojeně, „to budu já.“

„VARUJU TĚ!“ zařval znovu Zeus, tentokrát z jednoho z oken v patře. „Budu počítat do tří! Jedna...“

„Nejspíš už bych měla vyrazit,“ pronesla Héra klidně, právě když se vedle ní snesl Pegas. „Dionýsos pořádá večer pokerový turnaj a všichni dobře víme, jak tyhle jeho turnaje končívají...“

„Dva...“

„Tak jdeme, Pegasi,“ dodala s úsměvem.

„Dostatečně dobře nechápu, jaký mám problém s organizací času. Tak třeba jenom do dneška se mi podařilo vtěsnat kosmetiku, kopytokúru a voskování křídel.“

„V pátek ráno se vrátíš,“ ujistila ho Héra. „Na shledanou, děti. Brzy se uvidíme.“

„Tři!“

S tím se Héra otočila a klidně vedla Pegase po cestičce pryč z farmy. Diův ničivý blesk dopadl jen pár centimetrů od ní.

Panna a Elliot jen pokrčili rameny.

„Hádám, že v jejich případě zrovna nešlo o přátelský rozvod,“ poznamenal Elliot.

„Tak by se to jistě dalo říct,“ uchichtla se Panna. „Trojskou válku bychom taky mohli zaměnit za menší sousedský spor!“

To už se hlasitě rozesmála a čekala, že Elliot se k ní přidá. Nestalo se.

„Trojská válka byla ve skutečnosti dlouhodobý konflikt mezi dvěma zapřísáhlými nepřáteli, který trval celé desetiletí,“ vysvětlila mu. „Moje vtipy budou zjevně plně funkční.“

„Dej mi vědět, až nějaký řekneš,“ ušklíbl se Elliot.

„Musíš se uklidnit, tati!“ těšila Athéna otce u zadních dveří. „Neměl by ses od ní nechat až takhle vytočit.“

„Ta prokletá megera!“ soptil Zeus. „Přesně proto se naše manželství rozpadlo!“

„Nechci bejt vtipnej, tati,“ podotkl Hermes, který vletěl do kuchyně jako první z nich, „ale vaše manželství skončilo proto, že jsi zdrhnul se Sheilou.“

„Jo, zdrhnul!“ zařval Zeus. „To Sheila byla moje pravá bohyně!“

„Sheila byla tvoje uklízečka!“ nevydržela to Afrodita, ale pak si všimla Elliota a Panny stojících ve dveřích. „Děti! Vy už jste doma?“

„Tak co, kotě, jak to šlo?“ chtěl vědět Hermes.

„Naší Panně to určitě hladce prošlo,“ hádal Zeus. „Themis má neskutečný právnícký mozek.“

„Škoda že si ho zapoměla vzít s sebou,“ poznamenal Elliot.

Panna předala krabičku od Héry Athéně. „Jak by řekl Elliot, stála *za prd*.“

„Tak co se stalo?“ zeptala se bohyně moudrosti.

Elliot jim popsal slyšení do všech detailů, které si pamatoval. A Panna víc než ochotně doplňovala vše, co mu snad uniklo. Dokonce i většinu z toho, co mu neuniklo.

„Takže pokud chci opět získat kardii, musím dokázat, že jsem hrdina,“ dořekla. „Ale jak?“

„Já bych si přečetla vyprávění o řeckých velikánech,“ napadlo Athénu, která právě prohazovala dvě kořenky tak, aby stály v pořadí podle abecedy. „O Heraklovi, Theseovi, Iasonovi. Co z nich učinilo takové hrdiny, že je opěvujeme dodnes?“ Elliot skoro viděl, jak se Panně nad hlavou rozsvítila žárovka z komiksů. Popadla svůj encyklopedický svitek *Co je co* a někam se s ním vytratila.

„Měli bychom zajít za tou nafoukanou Radou a odpálit je pěs-tí až do poloviny příštího týdne!“ vztekal se Zeus, rozmáchl se a srazil při tom celou poličku s kořenkami. „Kde na to berou ner-vy? Nejradsí bych je všechny...“

„ZAMKNĚTE DVEŘE!“ vyjekla za nimi zničehonic Josie a roz-běhla se zajistit otevřené kuchyňské dveře. „Kde jsou ty klíče?“

„Mami!“ zvolal Elliot poněkud naléhavěji, než měl v plánu, když viděl, jak máma začíná dělat v předtím uklizené kuchyni strašný binec. „To bude v pohodě, mami, my ty klíče najdeme...“

„Tady jsou, Josie,“ řekla Athéna, která pohotově proměnila po-blíž ležící klubíčko vlny ve svazek klíčů. „Zamkneme je společně?“

„Ano,“ vydechla Josie. Když Athéna otočila klíčkem v zámku, trochu se uklidnila. „Musí zůstat zamčené. Pořád. Nesmíme sem toho zlýho chlapa vůbec pouštět.“

„Jakýho zlýho chlapa, drahoušku?“ zkusil se zeptat Hermes. Ale to už byla Josie na druhé straně kuchyně. Hermes vrhl po Elliotovi tázavý pohled. Ale ten jen zavrtěl hlavou. Neměl chuť si povídat. „Nechceš jít ještě na chvíli šít? Uvařím nám k tomu čaj,“ navrhla Josie bohyňě moudrosti, vzala ji opatrně za ruku a odvedla ji vedle.

Elliot posmutněl. Takže máma zjevně neměla dobrý den ani dneska. Obrátil se k bohům.

„Lidi, nemůžeme to donekonečna řešit,“ povzdechl si. „Musíte se s tím už nějak smířit. Chápu vás. Muselo to pro vás být po tom štědrovečerním výstupu s Hérou těžký...“

„O ŠTĚDRÉM VEČERU SE NEZMIŇUJEME!“ zařval Zeus.

„Tak promiň!“ omluvil se Elliot a zvedl ruce vzhůru. „Ale všechno tohle drama, vždyť je to tak v jednom kuse... a máma je z toho pak... vždyť víte.“

„To máš pravdu,“ souhlasil už klidněji Zeus. „Omlouvám se, chlapče. Ale třet tady, zatímco Hypnos je tam někde venku...“

„Já vím, jenže...“ začal Elliot.

„Musíme ten opeřený ovocný dortík najít,“ zamumlal snad už pomiliontý Zeus. „Jen on ví, kde ty zatracené Kameny chaosu jsou. A jestli se k tobě nebo k nim dostane dřív než my, tak nechci ani pomyslet...“

„Klídek, tati, já se do toho pustím,“ ozval se Hermes. „Už jsem do toho zapojil strejdu Háda, ten má oči všude. Jakmile Hypnos vystrčí tu svou šílenou držku – božimba!“

„Musíme se mít na pozoru,“ varoval ho Zeus. „Hypnos se může proměnit v kohokoli. Může vypadat třeba jako ten chlápek, co se na tebe vrhl s obřím granátem v ru...“

„To byl mlíkař Steve,“ upozornil ho Elliot. „A ten granát byla ve skutečnosti flaška polotučného mlíka. A vrhl se na mě proto, že jste mu dodávku proměnili ve vojenskej tank a začali po něm pálit.“

„Tak třeba jako ten, co se ti snažil vymýt mozek démonickými zaklínadly?“ nedal se Zeus.

„To byl poslanec za náš kraj. Lobboval za to, aby z místní knihovny udělali tělocvičnu,“ uvedl na pravou míru Elliot. „Proměnil jsi ho v dvojhlavýho slimáka. Ale uznávám, že to bylo celkem vtipný. Chci tím říct, že mě musíte přestat tak strašně hlídat. Mám taky svůj život.“

„Který se snažíme chránit, zlatíčko,“ připomněla mu Afrodita a přitočila se k němu lадným krokem, aby ho štípla do tváře.

„Což brzy vzbudí podezření,“ podotkl Elliot. „Nemůžu si dovolit, aby tu někdo začal čmuchat. Pokud někdo zjistí, jak na tom máma je, rozdělí nás.“

„Snažíme se o tebe jen starat, Elliot,“ řekl Zeus ochrannitelsky.

„A já si toho cením. Ale ta vaše *péče* nás už stála troje dveře, dvě pohovky, to neštěstí s Bessiinou hromadou hnoje, a navíc už nám sem nikdy nikdo nedoveze mlíko. Obklopuje mě Hefaistův kouzelný plot, co napadá všechny cizince, jakmile se k nám pokusí dostat. Jak víc v bezpečí bych mohl být?“

„Kdo nechal tu zatracenou branku zase otevřenou?“ zaslechli z ohrady pro koně volat Hefaista.

„Rozumím, Houstone,“ řekl Zeus. „Zůstaneme nablízku, ale nebudeme do všeho strkat nos.“

„Platí,“ oddychl si Elliot. „Teď bych měl raději...“

Tu větu ani nedořekl, protože si všiml obálky pohozené na zemi. Byl to ten mámin dopis. Musel jí vypadnout z kapsy. Nejspíš by jí ho měl vrátit...

Pomalu na něj šlápl. Když si ho jen rychle proletí, nemůže se nic stát. Nikdo o tom ani nemusí vědět.

„Co bys měl raději, kámo?“ zakřenil se Hermes. „Dokončit větu?“

„No... ehm... měl bych si zavázat tkaničku!“ vymyslel si Elliot, sehnul se k podlaze a předstíral, že si zavazuje botu, přičemž rychle stopil obálku s dopisem do kapsy. „A jít se podívat na mámu. Hned jsem zpátky.“

Vyběhl na chodbu dřív, než kdokoli stačil něco říct. Ujistil se, že za ním nikdo nejde, a vytáhl dopis z kapsy.

Jeho svědomí učinilo poslední chabý protest. Číst cizí poštu je vlezlé. Neslušné. Prostě špatné.

Ale odkdy si s takovými věcmi zrovna on dělá starosti?

Rychle otevřel zmuchlanou obálku a vyndal z ní list papíru. Krátký dopis, psaný obyčejnou propiskou.

Jak ho Elliot četl, slova na něm mu začala plavat před očima.

Znělo to jako... ale to bylo nemožné... Podíval se na podpis, aby si dokázal, že se mýlí. Ale srdce se mu rozbušilo jako o závod. Bylo to poprvé, co to jméno viděl napsané. Ten dopis ale přece nemohl být od...

Jenže byl.

„Elliot?“ ozvala se Panna, která se zjevila na chodbě s jeho bezednou brašnou. „Je čas jít. Co to je?“

„Ale nic,“ řekl Elliot rychle a schoval dopis zpátky do kapsy. „To je jen... můj... já...“ Neměl nejmenší tušení, jak si to, co se právě dočetl, vysvětlit, natož aby o tom lhal.

„Elliot, cítíš se být plně funkční?“

„Jasně,“ mávl rukou Elliot, zatímco v hlavě mu to šrotovalo snad ještě rychleji, než mu tlouklo srdce. „Jen jsem...“

„Tak pojďte, děti. Odpoledne musíte do školy,“ zahlaholil hlas Athény, která už taky vykoukla zpoza dveří. „Namluvila jsem panu Sopweedovi, že jdete dopoledne k očaři, tím se ale nedá omluvit celý den, nebo ano, Elliote? Elliote?“

Jenže Elliot si zrovna v hlavě opakoval slova, která se mu vryla do mysli jako tetování. Tak proto měla máma ráno ten záchvat. To kvůli...

„Elliot?“ oslovila ho Athéna něžně a položila mu ruku na rameno. „Jsi v pořádku?“

„Já? Jo.“

„Výborně, tak můžete vyrazit,“ rozhodla Athéna. „A snaž se nedělat si starosti, Elliote. Josie bude v pořádku. Zjistím, co ji tak rozrušuje.“

Elliot mlčky přikývl a vyklopýtal ven ze dveří. Nepotřeboval vědět, co mámu tak rozrušovalo.

Potřeboval vědět, co si s tím pro všechno na světě má počít.

5. Konec pololetí

Graham Sopweed, ředitel brysmorské střední školy, se cítil dobře. Ne zas až skvěle – chápejte, riziko nějakého zranění, smrti či návštěvy tchyně panovalo neustále. Ale pátek zatím probíhal celkem v poklidu.

Vedení školy mělo pravdu. Kurz asertivity pro pracovníky na vedoucích pozicích, na který ho poslali, byl přínosný po všech směrech, hlavně pak seminář *Jak si stát na svém a necouvnout ani o píd'*.

Tak úplně na svém si sice nestál a taky trochu couvl, když dal ředitelce prestižní soukromé základní školy Privilegium svou pravou ponožku, roční předplacené členství v klubu afrického ježka bělobřichého a svůj automobil. Ale Graham věděl, že i tisíce kilometrů dlouhá cesta začíná vždy prvním krokem. Zvláště když jste právě přišli o auto.

„Tak se za sebe přece postav, ty ubohej bezpáteřní troubo!“ křičela na něj učitelka baletu ze Základní školy Svaté Marie.

„Můžete mi říkat Grahame,“ zašeptal jí v odpověď.

Ale když pan *Říkej mi Grahame* přešel přes žhnoucí ohniště, aby definitivně přijal své nové, sebejistější já, cítil se zralý dobýt svět.

(Jen škoda že ta procházka po žhavých uhlících úplně dobila jeho oblíbené kožené polobotky, které si na ni zapomněl zout.)

Opravdu. Ačkoli mu žena vyhrožovala, že rozbije jeho sbírku keramických sošek jezevců, pokud nepojedou kempovat k moři do Skegnessu, vedl si dobře.

Dokud se nepodíval do diáře a nezjistil, s kým má následující schůzku. S panem Boilem.

Roztřesený ředitel se pokusil vybavit si seminář *Jak přestat dělat lidem rohožku*.

„Nesmíte ostatním dovolit, aby vás využívali,“ vtloukal mu do hlavy školitel. „A teď kdybyste byl tak hodný a přinesl mi nějakou slušnou kávu z té nové kavárny v centru. Nemělo by vám to zabrat víc než hodinku.“

Vtom se rozletěly dveře a dovnitř nakráčel Boil.

„Mám to pod kontrolou,“ zabručel si pro sebe ředitel, kterému se rozechvěla kolena. „Jsem silná, odvážná, nezávislá žena.“ (Třetí den kurzu omylem vešel do špatné učebny, ale objevování své *vnitřní bojovnice* si dost užil.)

„Dobrý den, pane Boile,“ řekl nejistě. „Nechcete se pos...?“

„Tak už spusťte,“ zavrčel Boil, svalil se na židli a založil si ruce na břicho. „Co chcete?“

„Jistě, ehm, jak dobře víte, naši žáci pravidelně vyplňují dotazník, ve kterém hodnotí své učitele,“ začal Grahame. „Měl jsem pocit, že by bylo... přínosné, kdybychom si pohovořili o vašich výsledcích.“

„To je čistě váš názor,“ odsekl Boil.

„Začněme s tím, jak jsou s vámi žáci spokojeni,“ navrhl Graham. „V průměru jste dosáhl hodnocení 5,6 bodu.“

„To mi přijde slušný,“ odsekl Boil.

„5,6 bodu z tisíce,“ zašeptal Graham. „Na otázku, zda mají pocit, že se s panem Boilem dá mluvit, odpovědělo 99,6% studentů *ne*, přičemž někteří k odpovědi dopsali poznámku, že *jenom s plynovou maskou*.“

„Tak to končí, když dětem dáte takovou stupidní možnost,“ zabrblal Boil.

„Myslíte možnost vyplnit dotazník?“ otázal se Graham.

„Myslím možnost vyjádřit názor,“ ušklíbl se Boil.

„Nakonec měli vaši žáci odpovědět na otázku, zda si během vašich hodin připadají v bezpečí. Začněme s tím pozitivním. 46 % dotázaných na tuto otázku odpovědělo *ano*...“

„Vidíte!“ zvolal Boil.

„... *dokud nevejde do třídy*,“ dočetl mu Graham. „Zdá se, že bychom měli názor vašich studentů vylepšit.“

„Jsou to jenom děti,“ bránil se Boil. „Koho jejich názor zajímá?“

Graham si povzdechl. Vzpomněl si na praktickou část semináře *Kdo tady nosí kalhoty?*, ale nedokázal si vybavit nic než to, jak mu při ní jeho partner vytáhl spodky až do pasu a málem ho za ně někam pověsil.

„Na začátku nového pololetí nás čeká návštěva školního inspektora,“ připomněl Boilovi Graham. „Navrhuji vám, abyste se nad pocitem bezpečí svých žáků pořádně zamyslel.“

„Mám je zamknout ve skříňkách?“ navrhl mu obratem Boil. „Tak bych se před nimi cítil v bezpečí já.“

„Myslím to vážně, pane Boile,“ řekl Graham důrazněji, až se mu trochu zachvěl hlas. „Potřebuji vidět, že plníte všechny své povinnosti.“

„Jinak co?“ zavrčel Boil.

„Jinak vám doporučím účast na nějakém doškolovacím kurzu,“ oznámil mu Graham. „Třeba na kurzu *Naučte se vcítit do pocitů*, to by vám mohlo pomoci. Pracoval byste tam s více než stovkou znevýhodněných dětí...“

„A proč bych s tím měl souhlasit?“ vyprskl Boil.

„Protože pokud byste to odmítl, byl bych nucen zamyslet se nad vašim dalším působením na naší škole,“ kontroval vyděšeně Graham. „Za mého vedení dosáhla brysmorská střední pověsti téměř adekvátní školy. Nedovolím, abyste tento úspěch nějak poškodil. Už můžete jít, děkuji.“

„Fajn,“ zasupěl Boil a pokusil se vyprostit své obří pozadí ze židle, jenže to se v ní naprosto zaseklo. Tak odpajdal z ředitelny i s židlí na zadku a zanechal roztřeseného Grahama stát za stolem.

„Dokázal jsem to!“ zašeptal si ředitel pro sebe. „Postavil jsem se za sebe! Není nic, co nezvládnul!“

S triumfálním pocitem zvedl telefon a vytočil číslo své ženy.

„Lilith? Už jsem se rozhodl. Do žádného Skegnessu *nepojedeme*... ano, to je moje *poslední* slovo... aha... skvěle... jsem tak rád, že jsme se shodli, drahoušku. Cože? Že už ses taky rozhodla? No výborně... cože se chystáš udělat? Ne... ne, to přece nemůžeš... ty fotky jsme udělali jen proto, abychom mohli líp prozkoumat tu legrační bouličku na mém... ne... stejně nemáš heslo od mého facebookového účtu... tak fajn, možná máš, ale přece... Neopovažuj se položit, Lilith... Lilith... LILITH!“

To odpoledne Elliot pořád ještě myslel jen na obsah mámina dopisu. Pokaždé, když už měl pocit, že na něco přišel, napadlo ho něco úplně jiného. Jeho mozek byl jedna velká změť myšlenek a pocitů. Co měl dělat?

„HOOPERE!“ zařval na něj Boil. „Zopakujte mi, co jsem právě řekl!“

Elliot se pokusil vybavit si aspoň jedno slovo z Boilovy hodiny dějepisu. Ale marně.

Panna se ihned přihlásila. Jako obvykle.

„Kdybyste dovolil,“ začala, „právě jste nás informoval o historických regulacích týkajících se výšky chodníků.“

„Vás jsem se na nic neptal!“ vztekal se Boil.

„Omlouvám se, pane učiteli,“ povzdychl si Elliot. „Já jen... přemýšlel jsem.“

„To je nepřijatelné!“ štěkl Boil. „Nedovolím, aby v mých hodinách žáci přemýšleli!“

„Ano, pane,“ hlesl Elliot a znovu se posadil.

Vtom se ozvalo zvonění ohlašující začátek pololetních prázdnin, které všichni studenti s jásotem přivítali, a vystřelili ze svých židlí.

„Sednout!“ poručil jim nesmlouvavě Boil.

Všichni se znechuceně vrátili do lavic.

„Jak určitě víte, příští týden nemusíte chodit do školy,“ prskl jedovatě Boil do nadšených tváří svých žáků.

Třídou se rozlehlo nadšené šuškáání.

„Ale abych se postaral o to, že nepolevíte v učení, budete *muset* probranou látku o historických regulacích územního plánování o prázdninách hlouběji prozkoumat.“

Elliot záupně a Panna nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Tvůj postoj k učení je stejně odporný jako tvé hygienické návyky,“ zašeptala. „Co je, prosím tě, tak těžkého na tom spláchnout po sobě záchod?“

„A abych se postaral o to, že si tuto jedinečnou příležitost ne necháte ujít,“ pokračoval Boil a významně pohlédl na Elliota, „nechal jsem u knihovníka Simpsona seznam s prezencí, který budete muset podepsat. Kdo se o prázdninách nestaví v sekci knihovny Místní historie a neprojde si informace o meziválečné kanalizační síti v Little Motbury, stráví zbytek příštího pololetí po škole. Se mnou.“

Elliot obrátil oči v sloup. Copak ten chlap nemá žádný osobní život?

„Můžete jít,“ zavrčel Boil s odporem, zatímco jeho žáci vyběhli ze třídy vstříc pololetním prázdninám.

„Tak poslouchej, přečetla jsem si v *Co je co* o velkých hrdinech snad úplně všechno. Jejich příběhy jsou skutečně fascinující,“ prohodila Panna a ukázala Elliotovi kouzelný pergamenový svitek, se kterým se radila o všem – politikou počínaje a spodním prádlem konče. Ona svou kardii získá zpět, prostě to věděla. A Panna se nikdy nemýlila.

„Bezva,“ zamručel Elliot a přeskočil přes ohradu stojící před jejich farmou.

Vážně má nějakou divnou náladu, pomyslela si Panna.

„Kam to jdeš?“ zeptala se ho. „Slíbili jsme přece Athéně, že zajdem do města na nákup. Navíc Zeus mi dal nějaké peníze, abych mu koupila jeden časopis, který má rád, ačkoli tedy netuším, co se ještě potřebuje dozvědět o modelkách v plavkách. Prý si můžeme koupit i nějaké sladkosti.“

